

Kniha Daniel – osemdesiatosem

Odhaľovanie falošného neskorého dažďa: Prorocká cesta od 11. septembra 2001

Jeff Pippenger
2024-02-21

Proces skúšky, ktorý sa začína, keď anjel zostupuje, je znázornený skúškou, či vziať knihu z ruky anjela a zjesť ju. Tí, ktorí sa rozhodli zjesť, boli potom určení pre sklamanie, pričom skupina, ktorá ju odmietla zjesť, zostala pozadu. Knižka, ktorú bolo treba zjesť, predstavovala „rozmnoženie poznania“ posolstva, ktoré bolo najprv odpečatené „v čase konca“ buď v roku 1798, alebo 1989, a potom neskôr sformované do posolstva, ktoré by pokolenie vtedy žijúce činilo zodpovedným za svetlo rozmnoženého poznania. V oboch dejinách, keď sa naplnilo proroctvo o islame, bolo posolstvo, ktoré sa malo zjesť v anjelovej ruke, buď prijaté, alebo odmietnuté. Ak je posolstvo predstavené knihou odmietnuté, tí, ktorí tak činia a napriek tomu sa usilujú zachovať si vyznanie, že sú stále Božími vyvolenými, sú prinútení vytvoriť falošné posolstvo neskorého dažďa.

Dňa 11. septembra 2001 sa minulé vzbury generácií adventizmu opäť stali skúšobnými otázkami. Druhá kapitola Habakuka označuje spor, ktorý sa odohráva v prorockých dejinách, ktoré sú tam predstavené a ktoré tvoria paralelnú prorockú líniu k podobenstvu o desiatich pannách. Keď sa strážca opýtal, čo má odpovedať v dejinách podobenstva o desiatich pannách, bolo mu prikázané, aby „napísal videnie a zreteľne ho vyryl na dosky“. Strážcovia milleritských dejín vytvorili v roku 1842 mapu roku 1843 a jej vytvorenie sa stalo medzníkom. Bolo to „videnie“ z druhej kapitoly Habakuka, ktoré bolo zreteľne vyryté na dosky a ktoré malo hovoriť na konci.

Krátko po 11. septembri 2001 boli tí, ktorí rozpoznali pôsobenie islamu tretieho beda, vedení k tomu, aby sa vrátili k Jeremiášovým „starým chodníkom“ a chodili po nich. Tieto „staré chodníky“ ukazovali, že tri beda zo Zjavenia, ôsmej kapitoly, trinásteho verša predstavovali prorockú úlohu islamu. Bezprostredne nato začala Future for America znovu vydávať dve tabuľky z druhej kapitoly Habakuka, a to práve v tom istom bode paralelných dejín milleritov, keď boli tieto dve tabuľky predložené ako medzník, ktorý bol predstavený vydaním tabuľky z roku 1843 v roku 1842.

„V máji roku 1842 bola v Bostone [Massachusetts] zvolaná Generálna konferencia. Pri otvorení tohto zhromaždenia bratia Charles Fitch a Apollos Hale z Haverhillu predložili obrazové proroctvá Daniela a Jána, ktoré namaľovali na plátno, spolu s prorockými časovými obdobiami, ukazujúc ich naplnenie. Brat Fitch pri vysvetľovaní podľa svojej mapy pred Konferenciou povedal, že pri skúmaní týchto proroctiev si pomyslel, že keby mohol vyhotoviť niečo podobného druhu, ako je tu predložené, zjednodušilo by to túto tému a uľahčilo by mu to jej predkladanie poslucháčom. Tu bolo viac svetla na našej ceste. Títo bratia robili to, čo Pán ukázal Habakukovi v jeho videní 2 468 rokov predtým, keď povedal: ‚Zapíš videnie a vylož ho zreteľne na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Lebo videnie je ešte na určený čas.‘

Habakuk 2,2.“

„Po istej rozprave o tejto otázke bolo jednomyseľne odhlasované dať litograficky vyhotoviť tristo výťahov podobných tomuto, čo bolo čoskoro uskutočnené. Nazývali sa ‚mapy z roku 1843‘. Bola to veľmi dôležitá konferencia.“ The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Bolo to jednotné svedectvo prednášateľov a periodík o Druhom advente, keď stáli na ‚pôvodnej viere‘, že vydanie tabuľky bolo naplnením Habakuka 2,2.3. Ak bola tabuľka predmetom proroctva (a tí, ktorí to popierajú, opúšťajú pôvodnú vieru), potom z toho vyplýva, že rok 457 pred Kr. bol rokom, od ktorého sa má počítať 2300 dní. Bolo nevyhnutné, aby rok 1843 bol prvým zverejneným časovým údajom, aby sa ‚videnie‘ ‚oneskorilo‘, alebo aby nastalo obdobie meškania, v ktorom panenský zástup mal driemaať a spať vzhľadom na veľký predmet času, tesne predtým, než mal byť prebudený Polnočným volaním.“ James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, zväzok I, číslo 2.

„Naše dejiny teraz ukazujú, že boli stovky ľudí, ktorí vyučovali z tých istých chronologických tabuľ ako William Miller, všetci rovnakého razenia. Vtedy to bola jednota posolstva, všetko na jednu tému: príchod Pána Ježiša v určitom čase, v roku 1844.“ Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Dotlač máp z rokov 1843 a 1850 v bezprostredných dejinách po 11. septembri 2001 bol naplnením druhej kapitoly Habakuka rovnako, ako bolo vydanie mapy z roku 1843 v roku 1842. Vytvorenie tabuľ je súčasťou rozprávania druhej kapitoly knihy Habakuk a muselo sa uskutočniť. Dňa 11. septembra 2001 sa vzbura z roku 1863 opäť zopakovala zo strany tých laodicejských adventistov, ktorí odmietli vrátiť sa k Jeremiášovým „starým chodníkom“.

„Nepriateľ sa usiluje odvrátiť mysle našich bratov a sestier od diela prípravy ľudu, aby obstál v týchto posledných dňoch. Jeho sofizmy sú navrhnuté tak, aby odvádzali mysle od nebezpečenstiev a povinností tejto hodiny. Svetlo, ktoré Kristus prišiel z neba dať Jánovi pre svoj ľud, pokladajú za vec malej hodnoty. Učia, že udalosti, ktoré sú bezprostredne pred nami, nie sú natoľko dôležité, aby im bola venovaná osobitná pozornosť. Zbavujú účinnosti pravdu nebeského pôvodu a olupujú Boží ľud o jeho minulé skúsenosť, pričom mu namiesto nej dávajú falošnú vedu. ‚Takto hovorí Hospodin: Stojte na cestách a hľadajte, pýtajte sa na dávne chodníky, kde je tá dobrá cesta, a choďte po nej.‘ [Jeremiah 6:16.]“

„Nech sa nikto neusiluje strhnúť základy našej viery,—základy, ktoré boli položené na začiatku nášho diela modlitebným skúmaním Slova a zjavením. Na týchto základoch stavíme už viac ako päťdesiat rokov. Ľudia sa môžu domnievať, že našli novú cestu, že môžu položiť pevnejší základ než ten, ktorý už bol položený; no je to veľký klam. ‚Lebo iný základ nemôže nikto položiť okrem toho, ktorý je položený.‘ [1 Korint'anom 3:11.] V minulosti sa mnohí podujali budovať novú vieru, ustanovovať nové zásady; ale ako dlho ich stavba obstála? Čoskoro padla, lebo nebola založená na Skale.“ Testimonies, zväzok 8, 296, 297.

Jeremiáš poukazuje na to, že kráčať po „starých chodníkoch“ znamená nájsť „odpočinok“, a odpočinok je „neskorý dážď“, ktorý sa začal, keď sa národy rozhnevali 11. septembra 2001, keď padli veľké budovy mesta New York. Tí, ktorí potom prijali toto posolstvo, sa stali Habakukovými

strážcami, ktorí mali „zapísať videnie a zreteľne ho vyložiť“. Jeremiáš označuje tých istých strážcov práve v čase „odpočinku“, ktorý je „neskorým dažďom“.

Takto hovorí Hospodin: Stojte na cestách a hľadte, pýtajte sa na dávne chodníky, kde je dobrá cesta, a choďte po nej, a nájdete odpočinutie svojim dušiam. Ale oni povedali: Nepôjdeme po nej. Ustanovil som nad vami aj strážcov, hovoriac: Počúvajte zvuk trúby. Ale oni povedali: Nebudeme počúvať. Jeremiáš 6:16, 17.

Pol'nica, ktorou mali trúbiť, je v milleritských dejinách šiestou pol'nicou druhého beda, a v posledných dňoch je siedmou pol'nicou tretieho beda. Habakukovi strážcovia, ktorí sú Jeremiášovými strážcami, trúbia výstražné posolstvo, ktoré bolo pri vzbure roku 1888 odmietnuté. Šiesta pol'nica, ktorá bola v roku 1888 odmietnutá, bola posolstvom Laodicei.

„Posolstvo, ktoré nám bolo dané prostredníctvom A. T. Jonesa a E. J. Waggonera, je Božím posolstvom laodicejskému zboru, a beda každému, kto vyznáva, že verí pravde, a predsa neodráža druhým Bohom dané lúče.“ The 1888 Materials, 1053.

Posolstvo siedmej trúby z roku 1888 zaznelo najprv Laodicei v roku 1856 a potom bolo laodicejské posolstvo zasadené do kontextu narastajúceho svetla o „siedmich časoch“. Dňa 11. septembra 2001 zahŕňala výzva vrátiť sa na staré cesty Jeremiáša a kráčať po nich s cieľom prijať posolstvo neskorého dažďa aj výstražné posolstvo siedmej trúby, ktoré je predstavené ako posolstvo Laodicei, a „sedem časov“, ktoré sú symbolom základov.

„Lož“ označená prorocktvom, ktorá vyvoláva mocné poblúdenie spomenuté v Pavlových spisoch, bola vložená do tretej generácie laodicejského adventizmu v roku 1931, šesťnásť rokov po smrti prorokyne. „Lož“, ktorá prišla v tretej generácii, je prorocky umiestnená do obdobia znázorneného ako „ženy plačúce za Tammúzom“, a preto je spojená s falošným posolstvom neskorého dažďa.

Podrobnosti o tom, ako bola „lož“ šírená, by mali byť pochopené, rovnako ako prorocká úloha „lži“ v prorocktvе o čase konca. Posmešní muži, ktorí vládnu Jeruzalemu v čase pozdňého dažďa, čo je čas zapečat'ovania sto štyridsiatich štyroch tisíc, vytvorili v tretej generácii adventizmu falošné posolstvo pozdňého dažďa, znázornené „ženami plačúcimi za Tammúzom“ v ôsmej kapitole Ezechiela. Ich falošné posolstvo pozdňého dažďa je u Ezechiela takisto znázornené ako falošný základ, falošný ochranný múr a falošné posolstvo pokoja a bezpečnosti.

Či ste nevideli márne videnie a nehovorili lživé veštenie, keď vravíte: Hospodin hovorí, hoci som ja nehovoril? Preto takto vraví Pán Hospodin: Pretože ste hovorili márnosť a videli lož, preto, hľa, som proti vám, hovorí Pán Hospodin. A moja ruka bude proti prorokom, ktorí vidia márnosť a veštia lži: nebudú v zhromaždení môjho ľudu ani nebudú zapísaní do zoznamu domu Izraela, ani nevojdú do krajiny Izraela; a poznáte, že ja som Pán Hospodin. Pretože, áno, pretože zviadli môj ľud hovoriac: Pokoj! hoci pokoja nebolo; a jeden staval múr, a hľa, iní ho obmazávali nepálenou maltou: Povedz tým, ktorí ho obmazávajú nepálenou maltou, že padne: príde prudký lejak; aj vy, veľké krúpy, budete padať, a búrlivý vietor ho roztrhne. Hľa, keď múr padne, či sa vám nepovie: Kde je ten náter, ktorým ste ho obmazali? Preto takto vraví Pán Hospodin: Roztrhnem ho búrlivým vetrom vo svojej prchkosti; vo svojom hneve príde prudký lejak a veľké krúpy v mojej prchkosti, aby ho zničili. Tak zbúram múr, ktorý ste obmazali

nepálenou maltou, a zrazím ho na zem, takže sa odkryjú jeho základy, a padne, a vy budete strávení uprostred neho; a poznáte, že ja som Hospodin. Tak dovším svoju prchkosť na múre i na tých, ktorí ho obmazali nepálenou maltou, a poviem vám: Múru už niet ani tých, ktorí ho obmazávali; totiž prorokov Izraela, ktorí prorokujú o Jeruzaleme a vedia preň videnia pokoja, hoci pokoja niet, hovorí Pán Hospodin. Ezechiel 13:7–16.

Nepravda a lži, pod ktorými sa posmievační muži v Jeruzaleme ukrývajú v Izaiášových kapitolách dvadsaťosem a dvadsaťdeväť, budú napokon súdené a zničené „záplavujúcim bičom“.

Súd položím za meráciu šnúru a spravodlivosť za olovnicu; krúpy zmetú útočisko lži a vody zaplavia skrýšu. Vaša zmluva so smrťou bude zrušená a vaša dohoda s peklom neobstojí; keď sa preženie zaplavujúci bič, budete ním pošliapaní. Izaiáš 28:17, 18.

Izaiášovo „záplavové bičovanie“ je Ezechielovým „prívalovým dažďom“, ktorý prichádza na tých, čo „veštili lož“, tým, že predkladali „márne videnie“ a tvrdili: „Pán hovorí“, „hoci“ Pán „nehovoril“. „Lož“, pod ktorou sa starodávni muži skrývajú, je predstavená ako niečo, o čom tvrdia, že to Pán vyslovil, a preto je to „lož“ o Božom Slove. Bud' označili učenie z Božieho Slova za blud, alebo mylne tvrdili, že Boh usmernil ich porozumenie (Boh hovoril) pri nejakom učení Biblie.

„Lož“, ktorá prišla v roku 1931, spočívala v tvrdení, že sestra Whiteová schválila falošný výklad „každodennej obete“ v knihe Daniel. Falošný názor, že „každodenná obet“ predstavuje Kristovu službu vo svätyni, bol založený na „lži“, podľa ktorej Ellen Whiteová v roku 1910 oznámila A. G. Daniellovi, že jeho a Prescottov názor, podľa ktorého „každodenná obet“ predstavuje Kristovu službu vo svätyni, je v skutočnosti správny, napriek jej priamym písomným slovám, ktoré hovorili opak.

Falošný názor na „každodennú obet“, ktorý bol vtedy (1931) ustanovený v rámci laodicejského adventizmu, sa stal teologickým základom, použitým na vybudovanie posolstva, ktoré Ezechiel opisuje ako „pokoj a bezpečnosť“. Rozličné argumenty, ktoré sa používajú na podopretie tohto falošného základu, sú rozličné falošné mince a klenoty, ktoré Miller videl vo svojom sne. Na konci svojho sna sú jeho pôvodné klenoty úplne prikryté falzifikátmi a smetím a smetie, ako aj falošné klenoty a mince, predstavujú posolstvo, ktoré bolo založené na ich základnom omyle, že „každodenná obet“ predstavuje Kristovu službu vo svätyni.

V Ezechielovej stati sú haraburdy a falošné klenoty znázornené ako „múr“, ktorý bol postavený cementom tak slabým, že nevydrží nápor „búrlivého vetra“ ani „prívalového dažďa“.

Neposlušný prorok z Judska, ktorý karhal Jeroboáma, napokon zomrel medzi „oslom“ a „levom“. Lev predstavuje Babylon a osol predstavuje islam. Dve náuky, ktoré laodicejský adventizmus nemôže vidieť a ktoré sú znázornené smrťou neposlušného proroka, sú posolstvo pápežstva (lev) a posolstvo islamu tretieho Beda (osol).

Ezechielov „búrlivý vietor“ je symbolom Izaiášovho „prudkého vetra, ktorý je zadržaný“ „v deň východného vetra“ v dvadsiatej siedmej kapitole. Ezechielov „búrlivý vietor“ je aj „štyri vetry“ zo siedmej kapitoly Zjavenia, ktoré sú zadržované, kým nie sú zapečatení Boží služobníci.

Ezechielov „búrlivý vietor“ je aj jeho posolstvom zo „štyroch vetrov“ v tridsiatej siedmej kapitole, ktoré privádza mŕtve suché kosti k životu ako mocné vojsko. Ezechielov „búrlivý vietor“, ktorý zráža „múr postavený nepopustenou maltou“, je posolstvom neskorého dažďa tretieho Beda.

Ezechielov „prudký lejak“ je symbolom pápežstva, a konkrétnejšie je symbolom obdobia krízy nedeľného zákona, ktoré sa začína čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom v Spojených štátoch. Neposlúchajúci prorok z Judska, ktorý zomrel medzi oslom a levom, predstavoval smrť laodicejského adventizmu, ku ktorej dochádza medzi 11. septembrom 2001, pri príchode osla (tretie beda), a čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom (levom). Smrť laodicejského adventizmu nastáva počas zapečarovania sto štyridsaťštyritisíc, ktoré sa začalo, keď sa národy rozhnevali, no boli zadržané 11. septembra 2001, a končí sa pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Ich smrť, ako ju znázorňuje neposlúchajúci prorok, je spôsobená tým, že sa vrátili k metodológii odpadlíckeho protestantizmu, hoci boli priamo poučení, aby sa nikdy nevracali do „zhromaždenia posmievačov“.

Ich smrť nastáva v dejinách spečarovania stoštyridsaťštyritisíc. Len čo je Boží ľud spečatený, anjeli skazy začínajú svoje dielo. Od 11. septembra 2001 až po čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon sa v Božej cirkvi vykonáva súd nad živými, lebo súd sa začína v Jeruzaleme a začína sa pri starcoch, ktorí mali byť strážcami ľudu, no v priebehu štyroch generácií opustili svoje zodpovednosti. Tí, ktorí v tom období prijímajú pečať, sú zástavou, ktorá je vztýčená národom. Sú spečatení pred čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom, lebo jediný spôsob, akým môže byť varované Božie iné stádo, je ten, že v kríze nedeľného zákona uvidí mužov a ženy, ktorí majú Božiu pečať.

„Dielo Ducha Svätého spočíva v tom, že usvedčuje svet z hriechu, zo spravodlivosti a zo súdu. Svet môže byť varovaný jedine vtedy, keď uvidí tých, ktorí veria pravde, posvätených pravdou, ako konajú podľa vznešených a svätých zásad a vo vysokom, povýšenom zmysle ukazujú deliacu čiaru medzi tými, ktorí zachovávajú Božie prikázania, a tými, ktorí ich šliapu nohami. Posvätenie Duchom vyznačuje rozdiel medzi tými, ktorí majú Božiu pečať, a tými, ktorí zachovávajú falošný deň odpočinku. Keď príde skúška, bude jasne ukázané, čo je znamením šelmy. Je ním zachovávanie nedele. Tí, ktorí po tom, čo počuli pravdu, naďalej pokladajú tento deň za svätý, nesú podpis človeka hriechu, ktorý sa domnieval, že zmení časy a zákony.“ Bible Training School, 1. december 1903.

Smrť laodicejského adventizmu sa završuje počas dejín neskorého dažďa, ktorý začal kropiť 11. septembra 2001 a je vylievajú bez miery pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, keď Boh ustanovil a potom pozdvihuje ako zástavu ľud, ktorý bol spečatený pre večnosť.

V tom časovom období sú tí v laodicejskom adventizme, ktorí sa pripravujú na prijatie znamenia šelmy a ktorí ho prijímajú, predstavení dvadsiatimi piatimi mužmi, klaňajúcimi sa slnku v ôsmej kapitole Ezechiela. Sú to tí, ktorí prijali Ezechielovo falošné posolstvo „pokoj a bezpečnosť“, ktoré predstavuje napodobeninu pravého posolstva neskorého dažďa, ohlasovaného pravými strážcami v tých dejinách. Základom tohto falošného posolstva neskorého dažďa je stotožnenie, že „každodenná obeť“ v knihe Daniel je symbolom Krista, hoci v skutočnosti je symbolom satana. Toto falošné základné presvedčenie je učením, ktoré „posmešní muži, ktorí vládnu ľudu v

Jeruzaleme“, používajú na vystavanie svojho neomietnutého múru.

Stotožnenie „každodennej [služby]“ ako symbolu Krista bolo historicky zavedené „lžou“ v roku 1931. Odvtedy bol vystavaný neomietnutý múr z falošných mincí a klenotov. Tento „múr“ je určený na pád, keď príde muž s kefou na nečistotu, aby dôkladne vyčistil svoju humno. Toto očisťovanie sa uskutočňuje v prorockom období dejín medzi „búrlivým vetrom“ (osol z 11. septembra 2001) a „prudkými lejakmi“ (lev z čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona). V týchto dejinách je neposlušný prorok zabitý a pochovaný v hrobe falošného proroka z Bétela. Sestra Whiteová stotožňuje „múr“ prorocstva so zákonom Božím.

„Prorok tu opisuje ľud, ktorý sa v čase všeobecného odpadnutia od pravdy a spravodlivosti usiluje obnoviť zásady, ktoré sú základom Božieho kráľovstva. Sú opravovateľmi trhliny, ktorá bola spôsobená v Božom zákone — múre, ktorý postavil okolo svojich vyvolených na ich ochranu a ktorého prikázaniam spravodlivosti, pravdy a čistoty má byť ich ustavičná poslušnosť trvalou ochranou.

„Prorok slovami s nezameniteľným významom poukazuje na osobitné dielo tohto ostatku ľudu, ktorý stavia múr. ‚Ak odvrátiš svoju nohu od soboty, aby si nekonal svoje záľuby v môj svätý deň, a nazveš sobotu rozkošou, svätým dňom Hospodina, hodným úcty, a budeš Ho ctíť tak, že nepôjdeš svojimi vlastnými cestami, nebudeš hľadať svoje vlastné záľuby ani hovoriť svoje vlastné slová, vtedy budeš mať rozkoš v Hospodinovi; a spôsobím, že budeš jazdiť po výšinách zeme, a nasýtim ťa dedičstvom tvojho otca Jáкова, lebo ústa Hospodinove to prehovorili.‘ Izaiáš 58:13, 14.“ Proroci a králi, 678.

Začiatok štvrtej generácie adventizmu je označený vydaním knihy, tak ako ním bol označený aj začiatok tretej generácie. Tretia generácia sa začala vydaním knihy W. W. Prescotta The Doctrine of Christ a táto generácia sa skončila vydaním knihy Questions on Doctrine. The Doctrine of Christ predložila evanjelium, ktoré bolo zámerne zbavené milleritského prorockého posolstva. Questions on Doctrine predložila evanjelium, ktoré popieralo dielo posvätenia, ktoré uskutočňuje Kristus. The Doctrine of Christ odstránila svetlo videnia (chazon) prorockých dejín a Questions on Doctrine odstránila svetlo videnia (Mareh) Kristovho „objavenia sa“.

Medzi týmito dvoma knihami sa rozvinulo falošné posolstvo neskorého dažďa, predstavované „ženami plačúcimi za Tammúzom“. Práve v tých dejinách bola presadzovaná „lož z roku 1931“. Táto tretia generácia (ohavnosť) je takisto znázornená kompromisom tretieho zboru v Pergame. Symbol kompromisu v treťom zbore označuje dielo usilovania sa o akreditáciu od svetských inštitúcií, ktoré určovali pravidlá pre teológiu a pravidlá pre medicínu. Práve v tretej generácii bol uskutočnený kompromis pravdy, ktorý zahŕňal aj zavedenie a zdôrazňovanie používania Biblií, ktoré boli preložené zo skazených rukopisov.

V roku 1957 kniha Questions on Doctrine predstavovala kapituláciu v otázke základnej pravdy evanjelia. Touto pravdou je, že Ježiš zomrel, aby nás zachránil „od“ hriechu, no nezomrel preto, aby nás zachránil „v“ hriechu. Katolícke a odpadlícke protestantské učenie, podľa ktorého človek nemôže byť poslušný Božiemu slovu, je Satanovým večným argumentom. Človek môže a musí byť poslušný Božiemu slovu, aj keby Satan tvrdil, že „istotne nezomrieš“. Padlý odpadlícky

protestantský názor, že ľudia nemôžu premôcť hriech, a preto nemôžu byť poslušní Božiemu zákonu, kým ich Ježiš pri svojom druhom príchode zázračne nepremení na poslušných robotov, bol začlenený do učenia knihy Questions on Doctrine.

V roku 1957 sa začala štvrtá generácia laodicejského adventizmu a jej neomietnutý múr (zákon) bol ustanovený, čím sa vytvorila logika, ktorá umožní dvadsiatim piatim starcom klaňať sa slnku pri závere času pečatenia sto štyridsiatich štyroch tisíc. Tento neomietnutý múr, ktorým je presvedčenie, že zachovávanie Božieho zákona je nemožné, je zmietnutý, keď je odstránený „múr“ oddelenia Cirkvi od štátu pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Nedeľný zákon je prudký lejak, alebo ako to vyjadruje Izaiáš, je to záplavná metla, a táto povodeň sa začína pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone v Spojených štátoch.

Pri zákone o nedeli v Spojených štátoch prichádza nepriateľ (pápež) „ako povodeň“ („záplava metly“), a práve vtedy sa proti nemu pozdvihuje „zástava“. Práve vtedy je „neomietnutý múr“, ktorý laodicejský adventizmus vystaval na falošnej aplikácii „ustavičnej [obetnej služby]“, zmietaný preč.

Podľa ich skutkov, tak im odplatí: zúrivosť svojim protivníkom, odplatu svojim nepriateľom; ostrovom odplatí odplatu. A budú sa báť mena Hospodínovho od západu a jeho slávy od východu slnka. Keď nepriateľ príde ako povodeň, Duch Hospodínov proti nemu pozdvihne zástavu. A Vykupiteľ príde na Sion a k tým v Jákobovi, ktorí sa odvrátia od priestupku, hovorí Hospodín. A toto je moja zmluva s nimi, hovorí Hospodín: Môj Duch, ktorý je na tebe, a moje slová, ktoré som vložil do tvojich úst, neodstúpia od tvojich úst ani od úst tvojho semena, ani od úst semena tvojho semena, hovorí Hospodín, odteraz až na veky. Povstaň, skvej sa, lebo prišlo tvoje svetlo a sláva Hospodínova vzišla nad tebou. Lebo, hľa, tma prikryje zem a hustá temnota národy; ale nad tebou vzíde Hospodín a jeho sláva sa ukáže nad tebou. A pohania prídu k tvojmu svetlu a králi k jasú tvojho východu. Izaiáš 59:18–60:3.

Pohania prichádzajú k svetlu, keď je Božia sláva na Jeho ľude, a to sa deje vtedy, keď nepriateľ prichádza ako povodeň. Keď ten nepriateľ prichádza, Boh proti nemu pozdvihuje zástavu. Sláva Pánova, ktorá spočíva na tom ľude, na ktorý pohania odpovedajú, je Jeho charakter, a Jeho charakter nehreší. Posolstvo falošného pokoja a bezpečnosti učí, že muži a ženy nemôžu premôcť hriech. Toto posolstvo je falošným posolstvom neskorého dažďa, ktoré je ohlasované v čase pravého posolstva neskorého dažďa, ktoré prišlo 11. septembra 2001. Toto falošné posolstvo je falošným posolstvom týkajúcim sa Božieho zákona, ktorý je „múrom“. Táto falošná náuka je predstavená v knihe Questions on Doctrine, ktorá označila príchod štvrtej a poslednej generácie laodicejského adventizmu.

Dňa 11. septembra 2001 prišli štyri vzbury laodicejského adventizmu, aby skúšali tú záverečnú generáciu hriechmi jej otcov. V ten deň Boh usmernil svoj ľud, aby sa vrátil na Jeremiášove staré chodníky, aby porozumel a prijal základné posolstvo predstavené ako Millerove klenoty. Keby tak urobili, našli by neskorý dážď, ktorý Jeremiáš nazval „odpočinitím“. Výzva vrátiť sa na staré chodníky bola opakovaním skúšky, ktorá vyvolala vzburu roku 1863.

Dňa 11. septembra 2001, ktorý je Izaiášovým „dňom východu a prudkého vetra“, mala byť spievaná „pieseň vinice“ tými, ktorí v Zjavení, v štrnásťtej kapitole, tretom verši, a tiež v pätnásťtej kapitole, tretom verši, spievajú pieseň Mojžiša a Baránka. Táto pieseň je laodicejským posolstvom, ktoré označuje, že niekdajší vyvolený ľud bol vtedy obchádzaný, lebo Boh bol v tom čase v procese odovzdávania svojej vinice mužom a ženám, ktorí mali prinášať zamýšľané ovocie vinice. Toto posolstvo o vinici je posolstvom Laodiceí, ktoré bolo posolstvom predloženým Jonesom a Waggonerom pri vzbure roku 1888.

Dňa 11. septembra 2001 sa začal neskorý dažď a v spore druhej kapitoly Habakuka sa označuje skupina, ktorá predkladala posolstvo dvoch tabúl, lebo sa vrátila na Jeremiášove staré chodníky a prijímala „odpočinutie a občerstvenie“, o ktorých Izaiáš hovorí, že prichádzajú na tých, ktorých metodika je „riadok za riadkom“. Spor, do ktorého boli zapojení, stál v protiklade k falošnému posolstvu neskorého dažďa, znázornenému „ženami oplakávajúcimi Tammúza“, ktoré povzbudzovalo spiaci laodicejský ľud posolstvom pokoja a bezpečnosti.

Posolstvo pokoja a bezpečia tvrdí, že je nemožné, aby muži a ženy nehrešili, a preto ich Boh môže a bude ospravedlniť len „v“ ich hriechoch. Títo posmievační muži tvrdia, že ich posolstvo pokoja a bezpečia je pravým posolstvom ospravedlnenia vierou, ktoré predkladali Jones a Waggoner, no vynecháva pravdu, že koho Boh ospravedľuje, toho aj posväcuje, lebo Boh nezomrel preto, aby zachraňoval ľudí v ich hriechoch, ale od ich hriechov.

11. september 2001 označil začiatok obdobia pečatenia sto štyridsaťštyritisíc, ktoré sa uzatvára tým, že jedna trieda prijíma pečať Boha, ako ju predstavujú tí, čo vzdychajú a nariekajú nad ohavnosťami v cirkvi a v krajine, a iná trieda, ktorá sa obrátila chrbtom k chrámu, kde sa vykonáva záverečné dielo tretieho anjela, a klaňajú sa slnku. Dejiny milleritov znázorňujú dejiny hnutia tretieho anjela, a pritom vyvrcholenie sa týka posolstva neskorého dažďa a skúsenosti, ktorú vytvára v tých, ktorí sa rozhodnú jesť.

V ďalšom článku budeme v tomto štúdiu pokračovať.

„Neochota vzdať sa vopred utvorených názorov a prijať túto pravdu bola základom veľkej časti odporu, ktorý sa v Minneapolise prejavil proti Pánovmu posolstvu prostredníctvom bratov Waggonera a Jonesa. Tým, že satan vyvolal tento odpor, podarilo sa mu do veľkej miery odňať nášmu ľudu osobitnú moc Ducha Svätého, ktorú im Boh túžil udeliť. Nepriateľ im zabránil získať tú účinnosť, ktorá mohla byť ich podielom pri nesení pravdy svetu, tak ako ju apoštoli zvestovali po dni Letníc. Svetlu, ktoré má osvietiť celú zem svojou slávou, sa kládol odpor a konaním našich vlastných bratov bolo vo veľkej miere zadržané pred svetom.“
Selected Messages, kniha 1, 235.